

FEM DIKTER

Av GUNNAR EKELÖF

Kosmiskt

Månen går ner och natten
sänks över vinterfälten.
Stjärnornas smidjebälten
slungar mot Leda Svanen,
slungar Svanen mot Leda . . .

Djupt han sänker sitt huvud
över en stjärna som ropar,
över människohopar . . .

Forskar med gula näbbet
djupt i det svarta slammet,
längtar en gud ur dammet,
längtar ur gudar dammet . . .

Leda heter hans krämpe.
Torrt är vattnet . . .

Nätterna ser han förnötas
i världarnas stjärnevimmel.
Älskande känner han kämpa
utan att någonsin mötas.

Claude Lorrain

Skogarna tiger i kväll. Det klingande drevet har tystnat,
vildsvinsjakten som gick nyss i det blånande norr.
Solen, en hornstöt lik, har drunknat i sorlet av vågor.
Öarna simmar i dis. Grönskan är fuktig och mörk.
Havet, som sträcker på lemmarna, andas i töcknen därute,
vänder sig tungt i en dröm, lutar sitt huvud mot strand.

Våren

Gröna björkar mot solnedgången
lockiga huvuden, bortvända
skådande västerut
osedda dryaders ansikten —

Aftonen törstar —
O gen I mig dricka
solnedgångens sav
när i den vita barken
jag skär mitt hjärta —

Minnet

De lappländska sjöarnas melankoli!
De korta vågornas döda slag emot stranden!
Jag minns dem, jag minns de ärtskidformade båtarna.
Jag minns en doft av piprök i kyligt klar luft.

Mulen soluppgång

Morgondyning, långsam dyning:
Nattens sista snyftning väller fram.
Synliga blott för den seende samlas i träden
skaror av morgonens döttrar, gråtande, höljda
i töckenmantlar, med strängospel stumma på armen,
regnets drottningar, spanande ut över havet,
spanande tyst med tårade, regnklara ögon
ut över andarnas öken . . . Klagande:
Omärkligt smög sig guden förbi oss.
